

Jonge Beckmanprijs 2021

Juryrapport

Jonge Beckman Juryleden: Anne Fleur, Dave, Eline, Fiene, Iclal, Jill, Julian, Katie, Nicole, Stijn, Talischa, Thomas.

Onder begeleiding van: Marte Jongbloed

Meerminnen verdrinken niet van Saskia Maaskant

Dit is een heel origineel verhaal over een ramp waar je niet vaak over leest. Sommige stukken in het boek vond de jury ontzettend spannend, zoals bijvoorbeeld de storm. Dat de titel duidelijker werd toen ze het schip *De meermin* terugvonden, vond de jury knap verzonnen. Het was mooi hoe de schrijfster naar dat moment toeschreef. Eigenlijk had het boek wel dikker mogen zijn, want de jury had graag gezien dat er nog meer zou worden verteld over de relatie tussen Janna en haar tante. Die ontwikkeling ging wat snel, terwijl de jury dat juist boeiend en spannend vond. Sommige juryleden vonden het gebruik van Zeeuwse woorden in het boek heel erg goed, omdat ze daardoor nog meer in de sfeer kwamen. Andere juryleden hadden het nodig om de woorden vaker achterin op te zoeken, en dat haalde ze dan een beetje uit het verhaal. Een tip voor de uitgever: als je ooit weer zo'n boek met woorden in het dialect of in een andere taal uitgeeft, zet de betekenis dan meteen onderaan dezelfde pagina. De stukjes verhaal in cursief – vaak dromen van Janna- vond de jury wel mooi geschreven, maar ze wilden op die momenten vaak liever doorlezen over wat er verder echt gebeurde. Eigenlijk vindt de jury het wel vreemd dat ze nooit over deze storm hebben geleerd op school, en daarom is het heel erg goed dat dit boek er is. Bovendien vond de jury dat de schrijfster erg goed en sfeervol kan schrijven.

Op zoek naar jou van Syl van Duyn

Dit is een prachtig verhaal waarbij de juryleden het idee kregen dat ze meereisden met Neeltje. Het was makkelijk en vlot te lezen, en er zit veel vaart in het boek. De gebeurtenissen volgen elkaar snel op en dat vonden de juryleden prettig omdat ze daardoor bijna niet konden stoppen met lezen. Het verhaal ging over een periode in de Nederlandse geschiedenis waar je op school eigenlijk te weinig over leert. Wat er na de oorlog in Nederlands-Indië gebeurde, de vrijheidsstrijd en hoe het was voor de mensen om na de oorlog terug naar Nederland te gaan, wordt in dit boek van meerdere kanten belicht. Dat zette de jury aan het denken. De jury vond het erg om te lezen hoe de vader van Neeltje haar behandelde, maar waarschijnlijk kwam dat omdat Neeltje te veel leek op haar overleden moeder. Dat was voor de vader misschien te pijnlijk. Sommige juryleden vonden Neeltje te veel een zeurpiet. Ze klaagde iets te vaak. Hoewel ze ook wel snaptten waarom ze dat deed. In het boek mocht eigenlijk nog wel wat meer geschiedenis en wat minder over de relatie tussen Neeltje en haar vader en Neeltje en Thimo. Het eerste deel van het boek vond de jury het spannendst en dat had langer mogen duren. Als er een volgend boek over deze periode wordt geschreven door de schrijfster, dan wil de jury dat zeker lezen.

Wij blijven bij elkaar van Martine Letterie

Voor ze begonnen te lezen dachten sommige juryleden: ‘O nee, hè. Alweer een boek over de Tweede Wereldoorlog. Daar weten we al zoveel over.’ Maar al na een paar bladzijden was iedereen juist heel blij dat ze dit boek mochten lezen. Het boek is erg goed geschreven, vond de jury, en heel erg interessant, juist omdat alles echt zo is gebeurd. Het boek blijft in je hoofd zitten. Sommige juryleden voelden zich ook plaatsvervangend schuldig. ‘Hoe kan het dat we dit allemaal hebben laten gebeuren?’ vroegen ze zich af. Iedereen heeft het boek verslonden en de jury vindt het een belangrijk boek dat iedereen moet lezen. Het is wel een boek over de Tweede Wereldoorlog, maar het is anders dan anders, ook omdat het meer vertelt over het leven in een concentratiekamp. Normaal gesproken houden de juryleden niet zo van wisselende perspectieven in boeken, maar in dit verhaal werkte het, omdat het verhaal wel duidelijk doorliep en de personages in dezelfde situatie zaten. De jury vond het jammer dat op de achterkant van het boek al wordt verteld dat de mensen over wie het boek gaat de oorlog allemaal overleven. Dat maakte het iets minder spannend. Aan de andere kant snapt de jury ook wel dat de uitgever dat heeft gedaan. Anders mogen iets jongere kinderen, van net 12 bijvoorbeeld, het boek misschien niet lezen van hun ouders. Dan zou het misschien te zielig zijn.

Offerkind van Rob Ruggenberg

Er was in de jury veel discussie over de titel 'Offerkind'. Heette het boek nou omdat Aïn en Kraai die baby redde, of omdat Kraai eigenlijk ooit geofferd had moeten worden? Dat ze daarover aan het denken werden gezet, vond de jury al leuk. Het verhaal is ontzettend spannend en gaat over een periode waar we eigenlijk niet veel over weten. Het graf in Wassenaar bestaat, maar de schrijver wist natuurlijk niet zeker of alles zo was gegaan zoals hij opschreef. De jury vond het een verhaal vol snelheid, en vond het heel boeiend dat de personages bij verschillende mensen terechtkwamen, die ook op andere plekken woonden. De verschillende omgevingen in het boek maakten het verhaal nog interessanter, want de mensen in het binnenland leefden weer anders dan de mensen aan de kust. De juryleden hadden veel medelijden met Kraai. Hij deed zo zijn best en hij was zo aardig, maar Aïn stond daar niet voor open. Eigenlijk vond de jury Aïn veel te egocentrisch. Dat de juryleden zich daarover opwond, laat wel zien hoe goed dit boek is geschreven. De jury houdt van dit soort boeken, met veel actie, en goede personages, over een periode waar ze nog weinig over weet. De jury vindt het heel jammer dat de schrijver er niet meer is.

IJzerkop van Jean-Claude van Rijckeghem

Dat een vrouw méér kan dan thuisblijven en daar taakjes doen, weten we nu. In de tijd waarin dit boek speelde, was dat heel anders. Maar Stans zou ook nu een bijzonder meisje zijn vanwege de dingen die ze deed. De jury vond Stans ongelooflijk stoer, omdat ze dingen deed die ook nu niet veel jongeren zouden durven. Over de veldslagen van Napoleon wordt niet heel veel verteld tijdens de geschiedenislessen in Nederland, en de jury vond het daarom een heel interessant boek. De gevechten waren zo goed beschreven, dat het voor de juryleden leek alsof ze erbij waren. Het boek zit vol actie en spannende scènes en daarom was het moeilijk om het boek weg te leggen. Maar ook de ontwikkeling van Stans en van haar broer vond de jury boeiend. Zij wil zichzelf zijn. Hij wordt door de gebeurtenissen ook steeds minder zwak en meer zichzelf. De jury vond dat ze zelf als lezers met de twee personages meegroeiden. Het mooiste stuk was het moment waarop de kanonskogel er (bijna in slow motion) aan kwam. Dat vond de jury ongelooflijk goed beschreven. De jury vond het goed van de schrijver dat hij het durfde om zijn hoofdpersonage zwaar te verwonden. Dat gebeurt niet vaak in boeken. De jury heeft over dit boek weinig tips voor de schrijver. Het meeste aan dit boek is al erg goed. In het begin moest de jury wennen aan het wisselende perspectief, maar al snel zat iedereen toch goed in het verhaal. Het is een dik boek. Maar het is toch te dun. De jury wil graag weten hoe het nu verder gaat met de personages.